

Штанцика. Добро је, и то је истина, али и госпођица Савета има у себи све оне драме, које би заслужиле чисту и искрену љубав.

Бранко. Да, да, и госпођица је Савета добро девојче!

Штанцика. И ви јако грешите, што се тако мало обзирете на њу.

Бранко. Ја? Ко вам је то рекао! Ја сам госпођицу Савету увек поштовао! Али ви, ви се не обзирете на госпођицу Милицу.

Штанцика. Ви се варате! Ја госпођицу Милицу одавна мотрим, и могу вас уверити, да она код мене стоји у великом поштовању.

Бранко. Да, да, само што госпођица Малчика стоји још у већем.

Штанцика. Госпођица Малчика? Заиста не! Ја сам је истина запросио, али право да вам кажем, то је била само каприца од мене. Али и ви сте запросили госпођицу Малчику!

Бранко. Истина је! Али ја сам то више чинио из... како да вам кажем?

Штанцика. Маните се изговора! Ја од своје стране не ћу се ни најмање срдити, ако добијем кошар. Ја ћу га вама, моме искреном пријатељу, радо уступити.

Бранко. Хвала вам, господине! У осталом, могло би се десити, да ја добијем кошар, и онда будите уверени, да се на вас не ћу ни најмање срдити!

Штанцика. Не бете имати чине прилике, јер ја сам сигуран, да ће вам пружити своју руку.

Бранко. Видите, ја бих се опет чисто оштапдио, да ће за вас поћи.

Штанцика. Она би у том случају јако по-трешила, јер у мени не ће никада наћи таквога мужа, као што бисте ви били!

Бранко. На против, господине, ви бисте били стот пуга бољи муж него ја!

Штанцика. Не, не, то не могу допустити!

Бранко. Ни ја, господине! Са свим вам искрено тажем!

Штанцика. Знате, господине Бранко, да се ми налазимо у неком врло... врло... врло...

Бранко. Врло смешном положају!

Штанцика. Имате право! (Чује се музика.) Али игра се почела, а ја сам се ангажовао са госпођицом Милицом. Не смем пропустити игру!

Бранко. Ја опет са госпођицом Саветом.

Штанцика. Журимо се! (Олуја)

ПОЈАВА ПЕТА

Малчика, за тим Соколовић и Јеца.

Малчика. То ми је чудно! Од три просионаца ниједнога играча! Као да су се договорили. Или се можда срде на мене, што их држим у неизвесности? Имали би нешто и право! Краје је време да се одважим. (Замисли се)

Соколовић и Јеца (ступе) Ево је!

Соколовић. Драго моје дете! Ти си ме довела у велику неприлику! Не знам како да се понашам. Кад видим господина Бранка, не могу да му погледим у очи, све ми се чини, да чека од мене одговора.

Јеца. Тако је исто ујкодомене кад погледим на господина Штанцику. А већ господин Тошица, тај ме гони на све стране! За то, одлучи се, дете моје!

Малчика. Е добро, кад сте ме већ тако напали, сно ћу да се одважим! Реците прво господину Тошици...

Соколовић и Јеца. Дакле за њега?

Малчика. Да је добио кошар!

Соколовић. Сирома Тошица!

Јеца. А за другу двојицу?

Малчика. Боже мој, како сте ме напали!

Јеца. Хобешки Штанцику?

Малчика. И господину Штанцику изјавићете, да је добио кошар! Реците им одмах да ме дуже не муче! (Одеја)

Соколовић. Хвала Богу, кад смо једном на чисто! (Одеја)

Јеца. Сирома Тошица, а мени се све чинило, да ће он бити мој зет!

ПОЈАВА ШЕСТА.

Прећашња и Тошица.

Тошица. Баш добро кад вас нађох, милостива госпо!

Јеца (за себе) Да, непријатне ствари!

Тошица. Милостива госпо! Биће вам познато... или да, није вам познато, но можда вам је ипак познато, да ја љубим вашу кћер, ваше драгоцене дете, вашу крв и месо, госпођицу Малчику.

Јеца. Знам, господине!

Тошица. Биће вам и то познато, а можда вам и није познато, да сам запросио руку ваше драгоцене кћерке госпођице Малчике.

Јеца. И то ми је познато!

(Наставиће се.)

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

„Ни бригеша“ приказиван је по други пут на нашој позорици 15. фебруара.

Иона Шурило — Лаза Телечки.

Силно пљескање публике поздравило је појаву обљубљеног уметника. Нас је поздрављање у начин и немило диргуло, јер нам не даваше довољна јемства, да ће уметнику то поздрављање бити и скоро оздрављање. Телечки се после дуге, врло дуге одпочиве опет отпрао од болести, да угоди жељију публице и својој уметничкој павици, пагону свога позива. И у већих и највећих народа бива, да публика разбира за приватни живот својих љубимца вештака, а како тек у мањих народа, како тек у нас! У сваком пљеску нам се причувао глас пљескачев, како довикује снагом клонулом уметнику: „Не бој се! Отими се! Ми смо ту! Ми те не дамо слабости, не дамо болести! Ти си наш! Ти опет мораш оздржити, мораш опет процвасти као цвеће на овоме венцу, што ти га добацујемо!“ И уметник се клања, као да одговара: „Да, ја сам ваш! А што се тиче мога здравља — ни бригаша!“ — Али публика овом приликом није само поднела овације своме љубимцу, она је поднела и себи, показала је, да је израсла из подсена укуса, из онога стапца, што је свака млада публика мора пристојали, даље је себи следочбу, да је дорасла и дозрела до уживања овакога глумљења, као што га је Телечки показао и у Иони Шурилу. Један покрет руке, један повод очију промишљено удешиен, уметнички изведен, више је учинио, него што би могло ма какво бацикање и размајивање каквог ефектаљубивог непосвештеника. Но осим свега нам беше мило, што можемо рећи, да нам глас уметников даје прилично јемство, да се не ће морати одвратије дуго одмарати после овог малог напора. — Ни бригеша!

П О З О Р И Ш Т Е.

* (Народно позориште у Загребу.) „Vienac“ пишући о комаду „Брачне попуде“ исказао је и ове значајне речи: „Има у нашем Загребу људи, који веома радо говоре „de omnibus et quibusdam aliis,“ којима су уста пупла шуцијских фраза; естетика, који нису видили свога века естетике; енциклопедиста, који су сву своју мудрост примили из бечкога „Fremdenblatt-a“; људи, који се печувеном смелошћу мешају у све, а у истини су само „лупе“, којима је сва критичарска мудрост у фрази: „Ах, то је скандал!“ Против тих јунака паметника оштрићемо особито своје перо, да их потерамо у кут, а позоришна управа, падамо се, захвалиће нам се на тој за нас веома потребној борби.“

* (Нови драматург за народно позориште у Загребу.) „Нар. новине“ јављају, да је г. Ј. Евђеније Томић наименован за драматурга народног земаљског позоришта па место Аугуста Шепое, који се захвалио на тој части. Од новог драматурга приказан је 13. фебруара о. г. поводом комада „Брачне попуде,“ о ком смо говорили у једном од претходних бројева.

* (Народно позориште у Загребу.) „Vienac“ преглавијући позоришни ред представа за време месеџења напомиње ово: „Неки верни поклоник пророка Мухамеда пробавио је покладе у Млецима, те је онде видио јавне маскараде. Кад су га упитали, какав је тај млетачки карневал, одговори Турчин: Доје време, па сав свет у Млецима као да је полуодио. Људи нагрђени лете као манити по улицама, вичући, урличући и кукуручући, те чине којекаквих враголија, али доје опет дан, па ти се сав свет згрие у храм, где им силен мајкоњинг памаже чело пепелом, па се људи опамете. Нехотице сетисмо се ове причице, кад смо помислили по нашем народној позоришту. Ту су се давале за време поклада а за забаву недељног света лакридије. Ми смо у начелу против приказивања бечких лакридија у хрватском језику, јер је то нашој буди, нашем мишљењу страна ствар, јер у тим лакридијама хумор и досетке замењује лудо беспетање и карикатура.“

К Џ И Ж Е В Н О С Т.

* („Друштво св. Мохора.“) Одбор словенскога књижевнога друштва св. Мохора имао је 1. фебруара ове год. свој први овогодишњи састанак, па је већао о томе, коме да се поделе награде, што их је било расписано исто друштво. Развличитих рукописа приспело је у изобиљу: 30 већих и мањих приповедака и 25 поучних списа, али их је мало било вредних награде. С тога одбор и није ни једној приповетци досудио награду, него је примио за календар историјску приповетку: „Иван Собјески, краљ пољски“. Вожи и врсцији беху поучни списи. Одбор је досудио једногласно награду од 35 фор. овим списима: 1. „Спомен на унутрашњу Крајину.“ — 2. „Орепнатим зvezдама.“ — 3. „Шта је пилец.“ — 4. „Пет племена човечијег рода.“ — 5. „Вртњавица“. — Добри су били још и ови саставци: „Природне пртице“, „Словенски фантом“ и „Одакле туча“. Писцима тих саставака досудијена је награда од 15 фор. а. вр.

С И Т Н И Ц Е.

* (Да ли је човек постао од мајмуна.) И осим Карла Фогта и Дарвина допашће се још многоме оваја прича, за коју примајемство неког америчког листа, што излази у Мемфису. Нека жена, која се хтеде удати писала је из Мемфиса у Њујорк тајношћем заводу за јениду и удајбу да јој паје мужа. Понуда доје неком старом неожењеном човеку, коме се жена по фотографији допадне, али како старо момче не беше за јениду, то јој из шале у место своје слике послала фотографисану слику свога пајмилјег Орангутана. Кад је удавача из Мемфиса добила ту слику, одговори старцу овако: „Да вам истину кажем, чисте бапти најмање лени, али ми се ипак чини, да имате отворено, право мушки лице. Примам вашу руку.“

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

33. ПРЕДСТАВА

У НОВОМЕ САДУ У ЧЕТВРТАК 22. ФЕБРУАРА 1873.

ИЗ ВИРАЧИЈА.

ЩАЉИВА ИГРА У 3 ЧИНА, С ПЕВАЊЕМ, ОД Е. ТРИФКОВИЋА

втвачионадаун је у аматерском позоришту у новоме саду, у четвртак 22. фебруара 1873. године, у време 10 часова, по издавању кнеза Симеона и кнегиње Јелене, у првом делу, и у време 12 часова, у другом делу, по издавању кнеза Симеона и кнегиње Јелене, у трећем делу.

Соколовић

Јела, жена му.

Малчика, ћби им

Савета, њихова нећака

шкодија, ћији ће се остатица

Тимић, ћији ће се остатица

Ката, жена му.

Милица, ћби им

Бранко, журналиста

шкодија, ћији ће се остатица

Штанцика, ћији ће се остатица

младиљуди, који ће се остатица

Топица, ћији ће се остатица

да се жене ћији ће се остатица

Јован, послужитељ код Соколовића

шкодија, ћији ће се остатица

Збива се у Новоме Саду.

У суботу 24. фебруара први пут: „ЛОВУДСКА СИРОТИЦА.“ Позоришна игра у 2 раздела, а у

4 чина, од Шарлоте Бирх-Пајлерове, превео А. Мандровић.

Позоришни свирачки збор свираче између првога и другога чина уводу опере „Зампа“, од Херолда,

а између другога и трећега чина „Каватину“ из „Љубави к народу“, од Сулеа.

Г. М. Стевановићева излази по други пут на позорници.

Улазнице се продају у писарници позоришној (стану матичном) од 9—12 пре подне и од 3—5

сахата после подне, а после на каси.

Поједијани бројеви овога листа продају се обдан по 5 новч. а. вр. у српској народној задружној

штампарији, у позоришној писарници и у вече на каси.

Почетак у 7 а свршетак у 9 са хата.

Српска народна задружна штампарија у Новоме Саду 1873